

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.360 van 30 juni 2011
in de zaak A. 199.720/IX-7100**

In zake: Remi Zeeuws
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het INSTITUUT TER BEVORDERING VAN HET
WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK EN DE INNOVATIE
VAN BRUSSEL (IWOIB, thans INNOVIRIS genoemd)
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpssteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 april 2011, strekt ertoe “de verwerende partij een dwangsom op te leggen van 15.000 euro per dag dat zij voort in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 en deze dwangsom verbeurd te verklaren met ingang van de dertigste kalenderdag te rekenen vanaf de dag waarop het te dezen tussen te komen arrest aan verwerende partij zal betekend worden en dit tot op de dag dat het eindbesluit bekendgemaakt wordt in het Belgisch Staatsblad”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 juni 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Joke Goris, gemachtigd om ter terechtzitting advies te verlenen, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (zaak A.116.651/IX-3212).

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met

deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB).

3.3. Op 1 juli 2002 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998 (zaak A. 123.249/IX-3411).

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dat benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Met een op 24 januari 2008 ter post aangetekend verzonden brief maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“[...]

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.

[...]”

3.6. Op 3 maart 2008 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het genoemde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de vernietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. Charles als tweede kandidaat en de verzoeker als derde kandidaat.

De verzoeker wordt daarvan met een brief van 24 februari 2009 in kennis gesteld.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient de verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad. Hij betoogt dat de directieraad geen rekening had mogen houden met de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 12 januari 2009, ook al werd aan dat besluit terugwerkende kracht verleend. Voorts laat hij gelden dat de directieraad niet antwoordt op zijn bezwaarschrift van 11 november 2001 en kritiek formuleert op zijn houding, terwijl dat in 2001 niet het geval was, zodat hij zich niet heeft kunnen aanpassen. Hij vraagt de “exacte feiten” waarop die kritiek is gesteund. Hij wijst er ook op dat hij sedert 2001 ervaring heeft opgedaan en inzicht heeft verworven in administratieve procedures. Hij vermeldt een reeks opleidingen die hij heeft gevolgd. Hij stelt ten slotte dat het voor hem onduidelijk blijft welke criteria door de directieraad werden gebruikt bij het opstellen van de rangschikking en hij vraagt om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt de verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en de bezwaren van de verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimité dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

Met een brief van 29 april 2009 worden de notulen van de vergadering van de directieraad aan de verzoeker ter kennis gebracht.

3.11. Volgens het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris overgemaakt voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. De verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan het genoemde gewest (zaak A. 193.362/IX-6441).

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State de vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die de verzoeker op 1 maart 2009 naar de Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van de verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat deze regering verplicht zou zijn de verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

3.13. Met een brief van 23 november 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ook op deze aanmaning niet reageert, stelt de verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel” (zaak A. 196.123/IX-6767).

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15), waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan. Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Bij ontstentenis van enig antwoord, stelt de verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom (zaak A. 196.705/IX-6835).

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15) en aldus, daargelaten of deze

eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de genoemde staatssecretaris aan de verzoeker mede:

“[...]

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]”

3.16. Op 12 juli 2010 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van:

- “- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...];
- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959;
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau” (zaak A. 197.047/IX-6872).

Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2010. Het middel waarin de verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing lijkt te betwisten, wordt ernstig bevonden. De Raad van State oordeelt *prima facie* dat het motief van de overheveling van de directie Onderzoek en

Innovatie en van haar personeelsleden naar het IWOIB de beslissing om de bevorderingsprocedure van eerste attaché zonder gevolg af te sluiten, niet kan verantwoorden.

In zoverre de vordering tot schorsing gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, verwerpt de Raad van State in hetzelfde arrest deze vordering omdat de desbetreffende weigeringsbeslissing niet lijkt te bestaan.

In zoverre de vordering tot schorsing gericht is tegen de derde bestreden beslissing, wordt ze bij hetzelfde arrest verworpen als onontvankelijk omdat het rechtsherstel waartoe het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verplicht, er niet noodzakelijk in bestaat dat het de verzoeker benoemt, zodat de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de impliciete weigering om hem te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, kan aanvechten.

3.17. Op 16 augustus 2010 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van:

- “- het besluit van 25 juni 2010 waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, de na het dwangsom arrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, afsluit [...];
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau” (zaak A. 197.443/IX-6913).

Bij arrest nr. 211.530 van 24 februari 2011 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing in zoverre zij gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, omdat de desbetreffende weigeringsbeslissing niet lijkt te bestaan.

In zoverre de vordering tot schorsing gericht is tegen de derde bestreden beslissing, wordt ze bij hetzelfde arrest verworpen als onontvankelijk omdat het rechtsherstel waartoe het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verplicht, er niet noodzakelijk in bestaat dat het de

verzoeker benoemt, zodat de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de impliciete weigering om hem te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, kan aanvechten.

In zoverre de vordering tot schorsing gericht is tegen het genoemde besluit van 25 juni 2010 (eerste bestreden beslissing), heropent de Raad van State de debatten. Teneinde de belangen van de verzoeker veilig te stellen, acht de Raad van State het aangewezen om in zoverre over de vordering slechts uitspraak te doen hetzij nadat over het annulatieberoep in de zaak A. 197.047/IX-6872 uitspraak is gedaan, hetzij nadat de in die zaak bevolen schorsing eerder opgehouden heeft gevolg te hebben.

3.18. Met een aangetekende brief van 25 februari 2011 maant de verzoeker de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, opnieuw aan om het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State uit te voeren.

Deze aanmaning luidt als volgt:

“[...]

Op 19 juni 2006 heeft de Raad van State bij arrest 160.268 vernietigd:

- de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché (rang A2 expertbetrekking van hoog niveau) bij het Bestuur Economie en Werkgelegenheid - Directie Onderzoek en Innovatie

- het besluit van 24 juni 2004 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de Directie Onderzoek en Innovatie van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op 20 augustus 2004.

Ik voldoe aan de statutaire benoemingsvereisten.

Bijgevolg verzoek ik u en maan ik u, indien nodig, aan de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten door de twee vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Deze brief moet beschouwd worden als een aanmaning overeenkomstig artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

[...]”

3.19. Met een brief van 24 maart 2011 antwoordt de genoemde staatssecretaris als volgt:

“[...]

Bij brief van 25 februari 2011 stelde u het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest in gebreke om uitvoering te geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State waarbij de benoeming van de heer Dehaut voor de betrekking van eerste attaché, expert hoog niveau en diens overgang naar het Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB) werd vernietigd.

Wij stellen vast dat dit exact dezelfde brief is als uw brief van 15 april 2010.

Wij verwijzen dan ook naar onze antwoordbrief van 25 juni 2010.

Het IWOIB zal uitvoering geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

[...]”

3.20. Op 5 april 2011 stelt de verzoeker de voorliggende vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB, thans INNOVIRIS genoemd.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

A. Tijdigheid van de nota van de verwerende partij

4. De voorliggende vordering strekt uitdrukkelijk tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB, dat dan ook verwerende partij is in deze zaak.

Met een aangetekende brief van 6 april 2011 heeft de griffie van de Raad van State het verzoekschrift gezonden naar de minister-voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering. Daarbij werd ten onrechte vermeld dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verwerende partij is in de voorliggende zaak. Het IWOIB heeft op eigen initiatief met een aangetekende brief van 10 mei 2011 een nota ingediend. Aangezien dit instituut door de Raad van State niet werd ingelicht dat het als verwerende partij diende op te treden en dat het voor het indienen van het administratief dossier en een nota over de termijn beschikte die is voorgeschreven door artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad

van State inzake de dwangsom, is ten aanzien van deze partij de termijn voor het indienen van het administratief dossier en een nota niet aangevangen, zodat haar nota van 10 mei 2011 met bijbehorend administratief dossier niet als laattijdig kan worden beschouwd.

Er is derhalve geen aanleiding om, zoals de verzoeker ter terechtzitting vraagt, de nota uit de debatten te weren.

B. Pleitnota van de verzoeker

5. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota met één bijgevoegd stuk neer.

6. De verwerende partij vraagt om deze nota en dit stuk uit de debatten te weren.

7. De Raad van State stelt te dezen vast dat het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom niet in de mogelijkheid voorziet om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota en het bijgevoegde stuk op dergelijke feiten betrekking hebben, kunnen ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Standpunt van de partijen

8. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de voorliggende vordering om verschillende redenen niet ontvankelijk is.

Ten eerste heeft de Raad van State reeds bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een dwangsom van 1500 euro opgelegd voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Het opleggen van een tweede dwangsom of van een hogere dwangsom is niet mogelijk, aangezien daarin niet is voorzien in het dwangsomreglement.

Ten tweede is de vordering gericht tegen het IWOIB, terwijl het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 niet tegen dit instituut werd uitgesproken. Overeenkomstig artikel 1, 3°, van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom is de verwerende partij in een dwangsom-procedure nochtans de overheid waartegen het vernietigingsarrest werd uitgesproken.

Ten derde heeft de verzoeker zijn aanmaning van 25 februari 2011 naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en niet naar het IWOIB gezonden. De aanmaning moet worden gezonden naar de overheid die moet instaan voor de uitvoering van het vernietigingsarrest. Nu naar haar geen aanmaning werd gezonden, kan aan de verwerende partij niet worden verweten geen gehoor te hebben gegeven aan de aanmaning.

Ten vierde is de vordering volgens de verwerende partij niet voldoende gepreciseerd. Noch de aanmaning, noch het voorliggende

verzoekschrift maken, aldus de verwerende partij, voldoende duidelijk welke handelings- of onthoudingsplicht uit het arrest voortvloeit.

Ten vijfde beschikt de verzoeker volgens de verwerende partij niet over het rechtens vereiste belang bij zijn vordering, aangezien hij als niet-personeelslid van het IWOIB slechts zou kunnen kandideren voor een betrekking van de rang A3 bij dit instituut indien zou worden beslist om de betrekking open te stellen voor ambtenaren van een andere instelling, ministerie of gewest.

9. Ter terechtzitting vraagt de verzoeker dat de Raad van State, indien hij van oordeel zou zijn dat geen tweede dwangsom kan worden opgelegd omdat artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet in de mogelijkheid daartoe voorziet, aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag zou stellen over de bestaanbaarheid van deze wetsbepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu deze bepaling aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, wel de mogelijkheid biedt om de opheffing of een vermindering van de opgelegde dwangsom te vorderen.

Beoordeling

10. Artikel 36, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt:

“Wanneer het herstel van de wettigheid inhoudt dat de vernietiging van een rechtshandeling als bedoeld in artikel 14 gevolgd moet worden door een nieuwe overheidsbeslissing of overheidshandeling kan, bij ingebreke blijven van de overheid, de persoon op wiens verzoek de nietigverklaring is uitgesproken, de Raad van State verzoeken aan de betrokken overheid een dwangsom op te leggen. Wanneer uit een vernietigingsarrest voor de administratieve overheid een onthoudingsplicht ten aanzien van bepaalde beslissingen volgt, kan de persoon op wiens verzoek de vernietiging is uitgesproken, de Raad van State vragen de overheid het bevel te geven, op verbeurte van een dwangsom, de beslissingen in te trekken die ze zou hebben genomen met schending van de uit het annulatiearrest volgende onthoudingsverplichting.

Het verzoek is slechts ontvankelijk wanneer verzoeker de overheid bij een ter post aangetekende brief tot het nemen van een nieuwe beslissing heeft aangemaand en ten minste drie maanden vanaf de kennisgeving van het vernietigingsarrest verlopen zijn. De dwangsom kan niet worden verbeurd alvorens het arrest waarbij zij is vastgesteld, wordt betekend.”

11. Uit deze wetsbepalingen blijkt dat de vordering tot het opleggen van een dwangsom ertoe strekt de administratieve overheid te dwingen de verplichtingen na te komen die voor haar voortvloeien uit een vernietigingsarrest.

Dit impliceert dat een dergelijke vordering slechts ontvankelijk kan worden ingesteld met het oog op het opleggen van een dwangsom aan de administratieve overheid die tot de uitvoering van het vernietigingsarrest gehouden is.

Te dezen heeft de Raad van State bij het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 vernietigd, waarbij Philippe Dehaut werd benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, alsook het besluit van diezelfde regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, werd overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het IWOIB.

De vernietigde besluiten werden door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering genomen namens het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De enige administratieve overheid waarvoor uit het vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, is het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De verzoeker kan dan ook niet ontvankelijk vorderen dat met het oog op de uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie alvast in zoverre gegrond is, zodat de voorliggende vordering niet ontvankelijk is.

13. Aangezien de vordering niet onontvankelijk wordt bevonden op de grond dat de verzoeker niet rechtsgeldig het opleggen van een tweede of een hogere dwangsom kan vorderen, is er geen aanleiding om de door de verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag over de bestaanbaarheid van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 juni 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche